

Jákob

Azon a hegyháton töltött estén, mikor Istennel perlekedtem porrá omoltak illúzióim. Ültünk egymással szemben és tejes gyümölcsöt rágcsáltunk a lényeg felől tudakozódó és az elrendeltről nyilatkozó szavak fölött.

Hajnalra magam maradtam. Fölemeltem tarisznyám, mint egy lázadásra szánt követ; elindultam harmattól reszkető füveken a völgybe, közelebb a föld magvához – melegedni.

1990.

Jártam...

Jártam a hegyen. Fölvittem fiam és megfeszítettem. Láttam a szegek nyomán kifutó vért, fényfürdette nyomát, kavicsokra, füvekre száradtát, és nem éreztem semmit. Fölemeltem egy levelet, melyre teste vöröse csöp-pent: megszagoltam, szétmorzsoltam. A völgyből jövők körém sereglettek; hallani akartak – szölongattak.

Jártam a hegyen. Mozdulatlan álltam, amikor lehanyatlott feje, és lehanyatlott a Nap is, és mindenki hazatért. Végtagjai petyhüdten lógtak a rekkenő hőség nyomán. Bőre az első csillag feltűnével lilászölddé vált, fehér hólyagokat növesztett. Vártam, hogy elveszti szépségét, a bomló hús, riasztóvá válik, megértek belőle valamit a rothadás bizonyosságán keresztül.

Jártam a hegyen. És miután karjain átszakadt a szög, az előre rogyó-bukó test letépte a lábfejet is, kavicsok közé fúrt arccal hevert a földön – visszatértem házamba. A bútorokon ugyanaz a por szürkéllett, mint utolsó közös vacsoránkon. Fölemeltem a Bibliát az éjjeliedényről, és taláalomra fölötöttem. Sétálva, hangosan olvastam. Mintha én írtam volna: tartalmatlanul szálltak el nyelvem hegyéről a szavak.

1989.

...the ... of
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..